

Kedves ismeretlen Barátom!

Remélem jól vagy?! - Van-e segítséged?! –

Mivel nem tudok odamenni Hozzád, engedd meg, hogy néhány gondolattal segítsék ebben a nehéz helyzetben, bezártságodban, talán tudok ezzel egy picit segíteni?!

Februárban kezdtem olvasni Csaba testvér, Dr. Csókay András agysebész által ajánlott Immaculée Ilibagiza írta: „Megmaradtam hírmondónak” című könyvet. Szinte napjainkban történt. 1994. április 6-tól július közepéig Ruandában (Afrikában), hihetetlen erővel lángolt fel az uszítások hatására a gyűlölet tüze, kiirtva közel 1 millió keresztény embert. Az író fiatal katolikus hölgy, épp egyetemi évei végén húsvétra utazott haza szüleihez, testvéreihez, amikor húsvét estéjén kitört a vérengzés. Édesapja, a közeli tiszteleteshez küldte el. **Ő rejtett el a fürdőszobájába 8 hölgyet, köztük 2 kislányt.**

Könyve elején Immaculée ezzel kezdi:

„Hallottam, hogy a gyilkosok a nevemet kiabálják.

A fal túloldalán voltak, alig másfél ujjnyi fa és vakolat választott el tőlük. Hangjuk hideg, kemény, könyörtelen.

Itt van... tudjuk, hogy valahol itt van... Keressük meg! Keressük meg Immaculée-t!

Sok hang volt, sok gyilkos. Lelki szemeimmel láttam őket: régi barátok, szomszédok, akik azelőtt mindig kedvesen, szeretettel köszöntöttek, most lándzsákkal és bozót-vágó késekkel csörtetnek a házban, és nevemet kiáltozzák.

Háromszázkilencvenkilenc csótányt (*így nevezték a tuszikat a gyilkosok*) már megöltem – hancegett az egyik gyilkos. – Immaculée lesz a négyszázadik. Ennyit kiirtani, az már szép szám!

Rezzenéstelenül kuporogtam titkos kis fürdőszobám sarkában. Lélegzet-visszafojtva, akárcsak a velem együtt rejtőző másik hét nő, nehogy meghallják a gyilkosok, hogy levegőt veszünk. ....

„Istenem, kérlek, segíts! Ne engedd, hogy így haljak meg, ne így! Ne engedd, hogy megtaláljanak a gyilkosok!... Kérlek, kérlek, kérlek, ments meg! Ments meg!”

A gyilkosok kimentek a házból. Fellélegeztünk. Elmentek, de a következő három hónap folyamán még sokszor visszajöttek. Hiszem, hogy Isten mentette meg az életemet.”

Fürdőjünkben a WC-t csak akkor húzhatták le, ha a szomszédban lehúzta valaki a másikat, nehogy felfedezzék rejtekhelyüket. **Ilyen rettegésben töltött 91 nap alatt, amit nyolcadmagával élt át a szekrény nagyságú fürdőszobában, okosan használta ki az időt.** A tiszteletestől angolnyelvtan könyvet kért, és tanult angolul.

Kedves Barátom! Nehéz helyzetben vagyunk, de hol van annak a 8 nőnek a bezártságától. Mi nem vagyunk olyan életveszélyben. **Minket nem a gyűlölet zár be**, korlátoz szabadságunkban, **hanem féltő szeretet**, hogy ne ártsunk magunknak és másoknak se.

Ha esetleg hívő vagy, **fel tudod-e ajánlani ezeket a nehézségeket szeretteidért**, vagy azokért a keresztényekért, akiket a hitük miatt üldöznék szerte a világban?

El tudod-e hinni, hogy az Úristen van akkora nagy művész, hogy ebből a nagy rosszból is tud kihozni valami nagyszerűbbet, mint ahogy azt az ószövetségi 20 ezüstért eladott József esetében közel 4000 évvel ezelőtt is már megmutatta?

Felhasználod-e ezt az időt szellemiekben, lelkiekben való gazdagodásra?

Nem azt kell kérdezned tehát Istentől, hogy miért engedte meg ezt, hanem azt, hogy Ő mit akar ebből kihozni számodra, hazánk és az egész világ javára?!

Imádkozol-e most többet, például a rózsafüzért, ahogy **Immaculée** az édesapjától

kapott szentolvasót imádkozva, a sátán bosszúra hangoló kísértéseit legyőzte és **megtanulta a legnehezebbet, megbocsátani.**

-Később, amikor a családja kiirtóját eléje vezették, mindenkit megdöbentett, amikor leköpés helyett, sírva megérintette a gyilkos kezét, és halkán kimondta: - „**Megbocsátok magának!**”

Van mit imádkozni mindannyiunknak családjainkért, megosztott népünkért, az álhíreket, valótlanosságokat állítókért, hogy népünk ne kerüljön olyan helyzetbe, mint Ruanda. Ehhez érdemes az apostolokhoz hasonlóan kérni „Növelj bennünk a hitet!”

Kedves Barátom! Katonaéveim is eszembe jutnak 1965-68-ból, amikor az első évben, mint előfelvételis műegyetemista, majd a második alkalommal, mint kispap nem mehettem szentmisére. Ezen évek alatt valahányszor vonaton utaztam, vagy gépkocsin vittek, s megláttam akár a távolból is egy templomot, mindig az Atyai-ház jutott eszembe, hogy ott van Jézus. Vágyódtam az Atyai ház után.

Az idősebb hívő testvérek nagyobb része most templomot sem láthat úgymond „élőben”, mert sokan lakásukat sem hagyhatják el. De talán reggel, délben, este és a misék szokott idejében hallják távolból az atyai ház harangjait. Ezért is nem állítottuk le a harangozásokat, hogy tudják, továbbra is **velünk az Isten, - Jézus itt van köztünk.** Mikor halljuk a harangszót, szítsuk fel hát szívünk szomjúságát az Isten háza, a Jézussal való találkozás után, hogy amikor elmúlik ez a nehéz helyzet, fokozott örömmel menjünk és fogadjuk szívünkbe Jézust. *Péter atya (Magyarok Nagyasszonya tér 1. - Ha úgy gondold, hogy tudnék segíteni valamiben: Tel: 313-58-72; tisztviselotelep.plebania@gmail.com)*

Kedves ismeretlen Barátom!

Egy furcsa levél is eljutott hozzám, hátha nem ismered?! – Engedd meg, hogy átadjam.

„Kedves Koronavírus!

Hadd kezdjem azzal, hogy nem vagy valami népszerű a világban... De tudom, nem is azért jöttél, hogy rajongókat és lájkokat gyűjts. Mert az nem sok lenne. Inkább más a célod, talán valamiféle figyelmeztetés.

Figyelmeztetés, hogy rossz irányba haladunk, hogy önzően viselkedünk, hogy nem élünk elég tudatosan. Pazarolunk, örült módon vásárolunk. Sőt, a vásárlás komplett hétfégi programmá nőtte ki magát. Annyit utazunk, hogy már lassan a repülő is dugóba kerülnek. Nem töltünk elég időt a családdal. Nem empátiával és segítséggel fordulunk egymás felé, hanem kritizálásból és kioktatásból emelünk falakat. Na, de aztán jöttél Te!

Úgy döntöttél, hogy kezdedbe veszed az irányítást, és pár hónapra megállítod a világot. Figyu, nem gondold, hogy túl drasztikus eszközt választottál? Bár, lehet, hogy igazad van. Lehet, hogy már csak ebből értük. A rokonaid biztos meglátogattak minket korábban, és próbáltak szelídebben figyelmeztetni, de nem sikerült.

Kénytelen voltál Te közbelépni, hogy Neked hátha hiszünk. És látod, hiszünk. Csak óriási szomorúság, hogy ezért milyen nagy árat fizetünk. Emberéleteket és gazdasági összeomlást.

De a tragédiák mellett azért szép dolgokat is intéztél, amiért hálásak lehetünk.

A világjáró „bizniszmen” apukák most esti mesét olvasnak a lányaiknak.

A folyton rohanó anyukák most leporolták a varrógépet, és maszkot varrnak a fél utcának.

Az oktatás pár nap alatt éveket ugrott, és átléptünk a digitális korba.

Az iskolák bezártak ugyan, de az élet iskolája megnyitotta kapuit.

A gyerekek részt vállalnak a házimunkából, látják, hogy mennyi energiába kerül rendben tartani a lakást.

Kiderült, hogy milyen sokan tudnak otthonról dolgozni anélkül, hogy órákat zötyögnének a munkahelyükre és vissza.

Esténként kártyapartitól és táncos családi bulitól hangosak a nappalik.

A konyhákból áradnak a finom illatok, olyanok is megsütötték életük első kenyerét, akik eddig csak dobozból ették a rendelt ebédet.

A boltok fejlesztették a szolgáltatásaikat, egyre többen vállalnak házhozszállítást, hogy megéljenek.

Rákényszerítettél minket, hogy legyünk beosztottak és gondolkodjunk előre, mert nem ug-runk le csak úgy egy doboz tejfölért a boltba.

Az egészségügyi dolgozók (ismertebb nevükön Hősök) naponta ajándékokat kapnak. Virágokat a kertésztől, friss pizzát a helyi étteremből, biztató, hálálkodó transzparenszeket a lakosságtól.

A kihalt városokban újfajta élet jelent meg. Turisták helyett vaddisznók mászkálnak Róma utcá-in, Velencében pedig újra hattyúk, kacsák, halak és delfinek úsznak motorcsónakok helyett.

Olyan helyeken is kék lett az ég, ahol a szmogtól eddig azt sem tudták, milyenek az igazi színek.

Segítségnyújtó üzenetek árasztják el az internetet.

Aggódunk a rég nem látott, távoli ismerősökért is, érzékenyebbek és érzelmesebbek lettünk.

A lakóparkokban - ahol talán nem is ismerték egymást a szomszédok -, közös zumba órát tartanak az erkélyeken.

A nagyszülők Skype-on mondott mesével enyhítik az unokák hiányát.

A szülők egyre jobban tisztelik és elismerik a pedagógusokat, mert most ők tanulnak otthon a gyerekekkel.

Sorra születnek az egymást támogató, kreatív ötleteket adó csoportok a facebook-on.

Rendezzük a holmikát a szekrényben, elkészülünk az évek óta halogatott feladatokkal is.

Szépülnek a kertek, tisztulnak a padlók és a függönyök.

Fertőtlenítjük a kilincseket és a telefonokat, amit vírusmentes időkben is gyakran meg kéne tennünk.

Ülünk a hypo - és kenyérillatú lakásokban, és egyre csak várunk, várunk... Várjuk, mikor hagysz itt minket. Mikor érdemeljük ki a jutalmat, hogy elköszönsz tőlünk. Az a legrosszabb, hogy bizonytalanságban tartasz, és nem vághatjuk a centit. De majd ezt is megszokjuk.

Megtanuljuk, hogy nem tudunk mindent kiszámítani és kontrollálni. Kreatívvá és erőssé tesz minket az új helyzet, mert látjuk, hogy minden nap abból kell kihoznunk a legtöbbet, ami éppen van. Ha kevés a liszt, akkor kevés lisztből.

Néha eljátszunk a gondolattal, hogy milyen lesz, amikor végre lelépsz. Tudod, mit remélek? Hogy nem onnan folytatjuk, ahol abbahagytuk. Nem térünk vissza abba az állapotba, amiben találtál minket, hanem szintet lépünk.

Emlékezni fogunk az üzeneteidre, és megtartjuk az újonnan kialakult szokásainkat. Nem lesznek kapzsi, kielégíthetetlen vágyaink, hanem kevesebbrel is beérjük. Értékeljük az élet apró örömeit, amikről Te megmutattad, hogy nem is olyan apróságok. Azok a legnagyobbak.

Üdvözöllek (de csak tisztos távolságból)"

Böjte Csaba testvér

Kedves ismeretlen Barátom! Ha hívó vagy engedj meg még egy gondolatsort.

Ha gyermekedhez váratlanul az osztályfőnöke; vagy Hozzád a munkahelyi főnököd jön látogatóba, akkor gyermeked abba hagyja-e a játékát? Te pedig sietve felfüggeszted-e az éppen végzett otthoni munkát? Ugye igyekeztek ráfigyelni és őt hallgatni, egészen vele lenni. Pláne ha előre bejelentkezett. Ugye nemcsak az időt teszitek szabaddá, hanem rendet is tesztek, valami kis rágcsálni valót készítetek oda, és ha igazán vele akartok lenni a mo-

biltelefonokat is kikapcsoljátok, vagy legalább lehalkítjátok és mást akkor nem fogadtok.

Exupéry: A Kis Herceg c. könyvében a róka mondja a Kis Hercegnek: „Ha például délután négykor érkezel majd, én már háromkor elkezdek örülni. Minél előrébb halad az idő, annál boldogabb leszek. Négykor már tele leszek izgalommal és aggodalommal; fölfedezem, milyen drága kincs a boldogság. De ha csak úgy, akármikor jössz, sosem fogom tudni, hány órára öltöztessenem díszbe a szívemet.”

Ebben a rendkívüli helyzetben, tudatosan kiválasztjátok-e az ünnep, vasárnap számotokra fogható rádió, TV közvetítését 1 -1 szentmiséről? **Jézus most így akar vendégségbe jönni hozzátok. Hogyan készültök fogadására, a Vele való találkozásra?** A rádió, Tv környéke milyen? Próbáljátok arra az időre kicsit szebbé tenni, hogy „Ő lássa a mennyből”, hogy Őt várjátok.

Jézus, amikor Mártát és Máriát meglátogatta: „Mária, leült az Úr lábához és hallgatta szavait. Márta ellenben sürgött-forgott a sok házi dologban. Egyszer csak megállt: „Uram, méltatlankodott, nem törődöl velem, hogy nővérem egyedül hagy szolgáltni? Szólj neki, hogy segítsen.” Az Úr azonban így felelt: „Márta, Márta! Sok mindennel törődöl, sok minden nyugtalanít. Pedig csak egy a szükséges. Mária a jobbik részt választotta. Nem is veszti el soha.” (Lk 10,40-42) Jézus tőlünk is azt várja, hogy „Máriák” legyünk!

Igen, mindannyiunknak most meg kell tanulnunk Jézust lakásunkban fogadni, vendégül látni. Nem agapéval, csupán a figyelmünkkel, szívünk nyitottságával.

Sokszor a templomban sem könnyű odafigyelni a szertartásra, a prédikációra, pedig ott a hely elszigetel a világtól, szakrális és eleve segít, hogy „kikapcsoljunk” és csak Jézusra figyeljünk. Ez otthon a lakásban biztosan még nehezebb.

Éppen a nagyszombati zsolozsma 1. olvasmányában olvassuk: „A 7. napon az Isten abbahagyta minden munkáját”... „A szombati (az Úr napja) nyugalom tehát még ezután vár Isten népére. Aki ugyanis belép nyugalma országába, az abbahagy minden munkát, mint ahogy az Isten is abbahagyta a magáét. Törekedjünk tehát rá, hogy bejussunk nyugalom országába.”

Drága Testvérem! Ne gondold, hogy az Úr most olyat kér tőlünk, amit még soha a híveitől. „**A kenyértörést (szentmisét) házanként végezték**, és örvendezve, tiszta szívvel fogyasztották el eledelüket.” (2,46b) olvassuk az Apostolok Cselekedeteiben. Ez nemcsak az első hónapokban volt így, hanem pár száz évig. Lassan alakították át házaikat háztemplomokká. Az üldözések alatt pedig a katakombákban készítettek alkalmas teret a szentmiséhez. Ott külön őrséget állítottak, hogy a liturgia alatt idegen ne zavarjon. (Ehhez hasonlóan a szentmise alatt ne fogadjunk vendéget.) Az első keresztény templomok csak a III. sz. végén kezdtek épülni a zsinagógák mintájára. A mai értelemben vett keresztény templomok csak 313 után, Nagy Konstantin türelmi rendelete után épülhettek.

Ebben a rendkívüli helyzetben mi is arra vagyunk meghívva otthonainkban, hogy a szentmise hallgatásához, nézéséhez illő módon készüljünk, előkészüljünk. Tudok olyanról, aki a jelen helyzetben is ünneplő ruhába öltözik fel otthon. A környezetet is egy kicsit „liturgikussá” tehetjük, (terítő, feszület, mécses, szentírás, ...) de a legfontosabb, hogy előtte már elcsendesedjünk, imádkozva készüljünk.

Köszönöm, ha meghallgattál. **Örömteli Húsvétot!** Vargha M Péter

„Tanuljátok a szeretetet – azt a nehéz szeretetet, amelyik nem fut el a szenvedés elől.” (II. János Pál pápa)
Próbáljuk tanulni mindannyian!!!

Vasárnaponként a „zárt” templomban bemutatott szentmise után kinyitottuk az oszlopcsarnok rácsait és az imádkozók bejöhettek a 3 üveg ajtóig. Belül odahoztuk egy kis oltárra monstranciában az Oltáriszentséget, az üvegfal előtt 6 térdeplőt, 6 széket helyeztünk el 2-2m távolságban egymástól.

A szentsírt nem bent a templomban állítottuk fel, hanem a külső oszlopcsarnokban a főbejárattól jobbra. Az oszlopcsarnok szokott megvilágítását kikapcsoltuk éjszakára és csak a szentsírt világítottuk meg. A húsvéti vigília szertartás után a korpuszt bevettük és helyette fehér alapon 12 cm-es piros nagy betűkkel írt szalag feliratot helyeztünk: **NINCS ITT! FELTÁMADOTT!**- Legnagyobb meglepetésünkre ezt elég szép számmal keresték fel, ezért jövőre is itt fogjuk felállítani.

Pünkösöd előtt a szentsírt elbontottuk, csak a keresztet hagytuk a helyén. Ennek metszéséből viszont 7 piros kötelet feszítettünk ki sugárnyalábban, emlékeztetve a Szentlélek kiáradására, 7 ajándékára.